

[Alfred Hansen]

bevist sin eksistensberettigelse. Man må heller ikke have for lille en gæld, for så er man ikke langt nok ude i tovene. Hvis man skulle give en samlet vurdering af de initiativer, som regeringen og forligspartierne har taget, må det nok være, at man ikke har reddet nogen danske landmænd overhovedet. Man har udsat problemerne, forlænget problemerne, for en del danske landmænd.

Det er beklageligt, at det er gået dansk landbrug, som det er. Det er også beklageligt, at der er så ringe vilkår inden for andre erhvervsgrupper.

Hertil kommer, at ud over EF-medlemskabet, og hvad det fører med sig, mest af ondt, meget lidt godt, er der yderligere kommet det, at man har presset det indenlandske renteniveau op på et helt urimeligt plan. Ingen kan investere i et erhvervsliv – det være sig industri, handel, håndværk eller landbrug – med en rentebyrde på 20 pct. Man kan ikke investere gående ud fra et rentabilitetssynspunkt. Man kan måske – eller har kunnet – investere i det med henblik på en konjunkturgevinst.

Hvis vi ser på statistikken fra 1972, hvor Danmark stemte sig ind i EF, vil vi se, at efter ja'et den 2. oktober 1972 fandt der en vældig stigning sted på ejendomspriserne, og det betød, at man hindrede generationsskiftet. Det betød, at de unge landmænd, som skulle etablere sig som selvstændige landmænd efter EF-afstemningen i oktober 1972, måtte betale en højere pris for deres gårde, end den faktiske afkastningsevne betingede. Det viser også alle de tal, man har for kauti- on og betalingsstandsninger: det er de yngre landmænd, der sidder tilbage med smerten.

En del landmænd vil nok sige, at de nåede fra deres gårde med rimelig fortjeneste. Men vi i retsforbundet mener ikke, at man skal privatkapitalisere den jordværdistigning, som rent faktisk finder sted. Den er jo ikke skabt ved én mands indsats, men i kraft af samfundets udvikling. Man kunne bruge disse samfundsskabte værdier, som jordprisernes stigning i Danmark er udtryk for op igennem 1970'erne, til løsning af fællesopgaverne, og samtidig havde man jo lettet generationsskifteproblemet.

Jeg kunne godt ønske mig, at der ville blive fort en anden økonomisk politik, så man generelt kunne få renten bragt ned. Renten er sammen med skattetrykket møllestenen

om Danmarks hals, og derfor er det, der er behov for fremover, ikke, at man statssubsidi- erer bestemte dele af et bestemt erhverv. Det, der er behov for, er en generel rente- sænkning, som vil være til gavn for hele samfundet, som vil kunne gøre det gunstigt at investere penge aktivt i produktion og dermed også skabe mulighed for en rimelig afkastning af den investerede kapital.

Men hvad gør regeringen i stedet? Ja, den pumper flere milliarder kroner ud om året som indenlandske statsobligationer, og derfor kunne vi for en tid siden læse, at formanden for Industrirådet, hr. Erik B. Rasmussen, sagde, at der simpelt hen var en strøm af kapital fra erhvervslivet over til statsobligationer. Statsobligationerne er i dag det bedste investeringsobjekt i Danmark, og det vil sige, at erhvervslivet mangler penge. Det mangler ikke bare penge, men det mangler penge til en rimelig rente. Det er umuligt at konkurrere med finansministerens statsobligationer.

Man tror, at man gennem EF-medlemskabet fortsat har mulighed for at skabe balance i landbrugserhvervet. Men jeg kunne have lyst til at afsløre, hvad Det ny Notat på fredag vil bringe uddrag af. Det ny Notat vil på fredag offentliggøre dele af en rapport, som er udarbejdet af et udvalg nedsat af det tyske socialdemokrati, SPD, vedrørende EFs landbrugsordninger. Det er muligt, landbrugsministeren kan nikke genkendende til disse tanker, som jeg her skal gøre rede for, og som er fostret af landbrugsministerens partikammerater, om man så må sige, syd for den danske grænse.

For det første siger denne rapport – som nok vil vise sig at blive grundlag for den vesttyske regerings officielle landbrugspolitik og dermed måske EFs landbrugspolitik – at pris- og afsætningsgarantien for landbrugsvarer i EF skal afskaffes for mælkeprodukter, og at der skal finde indskrænkninger sted for andre landbrugsprodukter. For det andet foreslår rapporten, at medansvarsafgiften skal forhøjes; det er altså en skat på produktion, der her er tale om. For det tredje skal veto- retten afskaffes.

Jeg vil gerne spørge landbrugsministeren, om ministeren er orienteret om disse planer fra et udvalg, som er nedsat af SPD, altså det vesttyske regeringsparti. Landbrugsministeren har jo netop sagt her tidligere på dagen, at EF i sig selv er et sikkerhedsnet. Jeg tror ef-